

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 724/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиоца Д.Л. из К., чији је пуномоћник Р.Ј., адвокат из К., против туженог ЈПКД Т. из К., чији је пуномоћник Б.Д., адвокат из К., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.2372/14 од 08.01.2015. године, у седници од 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.2372/14 од 08.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 2372/14 од 08.01.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П 8/14 од 19.05.2014. године. Том пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду бр.361 од 14.03.2013. године као незаконито и да се тужени обавезе да га врати на рад и призна му сва права из радног односа која је имао до дана доношења оспореног решења. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.500,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити пак битна повреда из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП на коју се ревизијом указује јер је чињенично стање у другостепеној пресуди утврђено на основу чињеничног стања утврђеног у првостепеној пресуди, односно другостепени суд се није бавио оценом изведених доказа.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, а тај радни однос је засновао са дипломом високе стручне спреме дипломираног инжењера урбане екологије, обављајући најпре послове в.д. директора, а потом референта екологије, животне средине и заштите на раду у периоду од 2010. године све до 18.09.2012. године. Тада је тужилац анексом уговора о раду од 18.09.2012. године, распоређен на радно место пословође погребних услуга за које је предвиђен IV степен стручне спреме. То је учињено након што је Министарство просвете својим актом од 02.02.2011. године, обавестило туженог да на основу Закона о високом образовању, није издало дозволу за рад факултету Е. из Г., на којем је тужилац дипломирао 28.06.2009. године. Овај анекс тужилац је побијао у радном спору који је правноснажно окончан пресудом П1 434/13 од 24.12.2013. године, одбијањем његовог тужбеног захтева за поништај тог анекса. Тужени је доставио тужиоцу писану понуду за закључење новог анекса уговора о раду од 09.01.2013. године, са предлогом да се тужилац размести на радно место мајстора на преси за паковање пет амбалаже, због потребе за већом производњом, а за које радно место је Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији послова и радних задатака код туженог од 30.07.2012. године, предвиђен IV степен стручне спреме без обзира на смер и предвиђено да раде 2 извршиоца. Понуду за закључење анекса од 09.01.2001. године, тужилац је примио истог дана, али је потом у периоду од 17.01.2013. године до 10.03.2013. године, био привремено спречен за рад. Након престанка разлога спречености за рад, у времену од наредна три дана које му је преостало за изјашњење о понуди, тужилац није потписао овај анекс, па му је побијаним решењем од 14.03.2013. године, отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 7. Закона о раду, због одбијања закључења анекса уговора о раду.

Правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање нижестепени судови су закључили да је тужиоцу законито и законитој процедури отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 7. Закона о раду јер је он одбио закључење анекса уговора о раду, а на основу претходне писмене понуде сачињене на основу члана 172. цитираног закона, којом је био упознат са правним последицама непотписивања анекса. Бавећи се оценом законитости понуђеног анекса уговора о раду, нижестепени судови су правилно применили материјално право, налазећи да је понуђена измена уговора о раду била законита, јер је тужени као послодавац понудио измену уговорних услова рада тужиоцу из разлога прописаних у члану 171. став 1. тачка 1. Закона о раду и то ради премештаја на одговарајуће послове у смислу става 2. истог члана.

Нису основани ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права којим напада правно становиште нижестепених судова о томе да му је наведеним анексом понуђен неодговарајући посао јер се на основу члана 171. став 2. Закона о раду одговарајућим послом сматра посао за чије се обављање захтева исти степен стручне спреме, будући да средња стручна спрема која се захтева за понуђени посао није висока стручна спрема са којом је својевремено засновао радни однос код туженог после студирања на факултету Е. из Г., који је у то време имао лиценцу УНМИК-а. Ово из разлога што у релевантно време сачињавања анекса уговора о раду од 09.01.2013. године, овај факултет није био признат као високо школска институција од стране Министарства просвете Републике Србије, да би се тужиоцу понудио као одговарајући, посао са високом стручном спремом.

Правилно је донета одлука и о трошковима поступка на основу члана 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**